

Sygn. akt II UK 129/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 maja 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2017 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] - w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. o emeryturę, oddalił apelację wnioskodawcy J. K. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 1 lipca 2016 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 7 września 2015 r., odmawiającej przyznania prawa do wcześniejszej emerytury. W ocenie Sądu drugiej instancji, wobec niezakwalifikowania jako pracy w szczególnych warunkach, okresu pracy w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w G. od dnia 1 września 1974 r. do dnia 30 września 1986 r., gdyż wnioskodawca (murarz/tylnkarz), nie wykonywał stale pracy zbrojarza, a tylko ta jest wskazana w dziale V poz. 4 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43, dalej „rozporządzenie”), wnioskodawca nie legitymował się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach i nie spełnił w związku z tym przesłanek określonych w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm. dalej „ustawa emerytalna”).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia, poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że praca wnioskodawcy w okresie od dnia 1 lipca 1974 r. do 30 września 1986 r. nie może być uznana za pracę w szczególnych warunkach uprawniającą do wcześniejszej emerytury.

W oparciu o wskazane zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego – czy do okresu świadczenia pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej, zalicza się pracę, która była integralnie związana z wykonywaniem pracy w szczególnych warunkach oraz oddziaływała szkodliwie na organizm pracownika, nawet jeżeli nie została ona wyraźnie wskazana w załączniku do rozporządzenia?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Z kolei odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane).

W ocenie Sądu Najwyższego pełnomocnik wnioskodawcy nie zdołał wykazać występowania tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a więc nie spełnił wymogów z art. 398⁹ § pkt 1 k.p.c., zaś sformułowane zagadnienie prawne w istocie zmierza jedynie do podważenia ustaleń stanu faktycznego i jego oceny prawnej dokonanej przez Sąd drugiej

instancji.

Ogólnie więc tylko trzeba zauważyć - za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05 (OSNP 2006 nr 19-20, poz. 306), że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia, nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy emerytalnej. Wnioskodawca (murarz/tynkarz), zgodnie z ustaleniami nie wykonywał stale pracy zbrojarza, a tylko ta praca wskazana w dziale V poz. 4 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia, wykonywana stale i w pełnym zakresie mogła by stanowić podstawę do przyznania dochodzonego świadczenia. Praca zbrojarza, kwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych stanowi odrębny rodzaj zatrudnienia, a wykonywanie pracy murarza czy też tynkarza nie może być traktowane jako równoważne zatrudnieniu w charakterze zbrojarza.

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

a